

blive noget krænkede, naar man stiller saadanne Krav. Det tror jeg nu ikke behøves. Det, det for mig gælder om, er, at disse Bestemmelser ikke blive benyttede udover, hvad der nødvendigvis maa ske.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Jeg kan bringe det ærede Finansudvalg en Tak for den Holdning, det har indtaget overfor Finansministeriets Budget. Der findes jo ikke nogen Beskæring paa Budgettet, og de Par Ændringsforslag, som findes paa Budgettet, og som Finansministeren har tiltraadt, skal jeg ikke dvæle nærmere ved. Den eneste Sag, jeg finder Anledning til at omtale i denne Forbindelse, er den, som den ærede sidste Taler bragte paa Bane nu, ligesom den ærede Ordfører gjorde det i Gaar. Som det fremgaar af Betænkningen, er der mellem Finansudvalget og min Forgænger ført et Samraad angaaende Sparekassers og Bankers Forpligtelse til at give Oplysning til Ligningsmyndighederne.

Det er ikke saa underligt, at dette Spørgsmaal har sat navnlig Sparekassebestyrere i et vist Røre. Bestemmelsen herom findes i § 27, andet Stykke, i Lov af 15. Maj 1903, og Bestemmelsen er, det maa indrømmes, for Sparekassernes Vedkommende ikke ganske klar. Der staar der, at: „Bestyrelser for Banker, Assuranceselskaber, Kreditforeninger, Sparekasser og deslige ere forpligtede til . . . at meddele alle de Oplysninger, der kunne tjene Skatteraadene til Vejledning ved Udførelsen af deres Hverv.“ Og naar der saa bliver Tale om, hvad det er for Oplysninger, der skulle gives, nævnes: „Fortegnelse over Lønninger, over de paa Navne noterede Obligationer, tinglæste Panteobligationer, Panteattester, de i Overformyndieret indsatte Kapitaler og deslige.“ Nu er det højst mærkeligt, at naar man i Forvejen mellem de Institutioner, der ere forpligtede til at give Oplysninger, nævner Sparekasser, man da ikke mellem de Oplysninger, som man er forpligtet til at give, udtrykkelig har nævnt, at de skulle give Oplysninger om de paa Sparekassekonti henstaaende Beløb. Der nævnes kun de i Overformyndieret indsatte Kapitaler og de paa Navn noterede Obligationer. Den historiske Sammenhæng er dermed vistnok den, at denne Bestemmelse eller en lignende oprindelig fandtes i Loven af 1861 om Indkomstskat i København, paa hvilket Tidspunkt Sparekasserne ingen Rolle spillede. Derefter fik vi Loven af 2. Juli 1870, hvor man skød Sparekasserne ind,

men uden at forandre den efterfølgende Tekst, der da ikke kom til at staa i nøje Samklang med Fordringen til Sparekasser og Banker om at give alle Oplysninger til Skatteraadenes Vejledning. Bestemmelsen fandtes, som sagt, i Loven om Indkomstskat af 2. Juli 1870, og straks efter rejste der sig Spørgsmaal om, hvorvidt den forpligtede Sparekasserne til at give Oplysning om, hvad en Sparer havde indestaaende paa Sparekassebøger i Kasserne. Det blev den Gang af Administrationen afgjort derhen, at man i fuldeste Maal anerkendte Sparekassernes Forpligtelse endog i den Grad, at man mente, at de vare forpligtede til at give selv ganske almindelige Udskrifter af deres Bøger, om jeg saa maa sige, Generaludskrifter af deres Konti. Den Gang vakte det alligevel ikke stor Bevægelse og fik heller ikke store Følger, alene af den Grund, at Indkomstskatten, som vi den Gang havde, kun var af en midlertidig Karakter og derfor ikke kom til at virke ret længe.

Saa vel Finansudvalget gennem dets Ordfører som den tidligere Finansminister og det ærede Medlem, der nu havde Ordet, ere jo alle gaaede ud fra, at der dog utvivlsomt i Paragraffen ligger en Forpligtelse for Sparekasserne. Jeg kan ikke andet end sige, at jeg deler denne Opfattelse. Skønt Redaktionen maa siges at være ufuldkommen, kan det dog ikke forstås anderledes, end at der virkelig er en juridisk Forpligtelse for Sparekasserne. Fra en Mængde Sparekasser her i Landet har der foreligget et Andragende, hvori man for det første har bestridt, at der er en saadan Forpligtelse, og for det andet anmodet om, at, hvis man maatte erkende, at en saadan Forpligtelse fandtes, der saa maatte ske en Forandring i Loven. Spørgsmaalet om, hvorvidt der ligger en Forpligtelse i Loven, vil jo til syvende og sidst være et Domstolsspørgsmaal. Der er jo den videre Bestemmelse i Loven, at hvis en Sparekasse vægrer sig ved at give disse Oplysninger, kan Finansministeren diktere den Bøder, og hvis den saa ikke vil bøje sig, kan den forlange Afgørelse ad retslig Vej, og det skal saa ske under en offentlig Politisag. Gangen i Sagen klived da den, at der bliver rettet Aktion mod vedkommende Sparekasse. Dommen falder ved Underretten, og Sparekassen kan saa lade den gaa videre gennem Appel. Men, som sagt, jeg er nu ikke i Tvivl om, at Domstolene ville komme til det Resultat, at ifølge § 27, andet Stykke, foreligger der en